

Tučková Petra
16 let
Gymnasium Kladno, Nám. E. Beneše 1573, Kladno 272 01

Téma: Kniha a vzdělání

Představte si vysoké regály plné knih. Ne, představte si labyrint mající stěny dostatečně vysoké tak, aby přes ně bylo sotva vidět. A představte si, co všechno můžete najít, když dojdete až doprostřed toho labyrintu.

~

Bylo něco před sedmou hodinou k večeru. V knihovně byl i navzdory rozehřátému červencovému slunci chládek. U jednoho z regálů stále ještě posedával menší hnědovlasý kluk. Postarší knihovnice ho pozorovala. Pak se ušklíbla, významně zabubnovala prsty na výdejní pult, otočila se a odešla. Za pár minut se klučina zvedl a vydal se se stohem knih k pultu. Bylo už něco po sedmé. Čekal, až se knihovnice vrátí, a očima přitom hypnotizoval zpola otevřené dveře, kterými odešla. Nikdy za nimi nebyl, ale neprostupná tma za nimi ho přímo volala. Možná by měl za knihovnicí zajít, třeba zapomněla, že tu ještě někdo je. Odložil knihy na pult a vydal se ke dveřím. Prošel malou místností a zjistil, že končí dvěma dveřmi. Menší, které evidentně vedly do nějaké kuchyňky, obešel a zamířil k masivnímu dřevěnému rámu, který upoutal jeho pozornost. Vzal za kliku a opatrně se do dveří opřel. Ani nevrzly. Otevřel je dokořán. Před ním byla chodba. Chodba ohraničená tak vysokými regály plnými knih, že mu to až vyrazilo dech. Úplně zapomněl na knihovnici a vydal se dopředu. Díval se okolo sebe a očima se ztrácel v tom moři různě tlustých hřbetů. Vždycky chtěl být chytrý. Vzdělaný. A říkal si, že knížky mu v tom určitě pomohou. Proto trávil tolik času v knihovně. Ale neuvědomil si, kolik těch knížek vlastně existuje. Když se tak rozhlížel kolem sebe, přemítal, jak to všechno zvládne přečíst a padal na něj strach, že to nestihne. Náhle si všiml, že chodba protějším regálem nekončí, ale pouze zahýbá. Ozval se jemný skřípot. Byl o to zlověstnější, čím byl tišší. Velmi, velmi pomalu dozníval v rozlehlých prostorách. Hoch se rozběhl ke konci chodby.

~

Když pomalu vklouzla za těžké dubové dveře a spatřila, jak fascinovaně hledí na všechny ty regály, usmála se. Měla ho ráda. Vždycky vracel knížky včas a v pořádku. On byl jeden z těch, kteří četli, aby si zapamatovali. Ne aby zapomněli. Taky proto ho sem pustila. Chtěla, aby se sem podíval. Sem – a potom ještě dál. Zmáčkla tlačítko ventilace. Okna jemně zaskřípěla, ale na popostrčení hocha to stačilo. Viděla už jen, jak se rozběhl chodbou dál. Opřela se tedy do košíku s vrácenými knihami a popojížděla od police k polici. Byla to její knihovna. Věděla o každé knize. A věděla taky, co každá kniha obsahuje. Vpodstatě by se obsah každé z jejích opečovávaných knížek dal nahradit malým stříbrným kouskem. Každý ten kousek by představoval to, co si z knížek můžeme vzít, pokud o to stojíme. Kousek vzdělání, kousek vědění, svůj vlastní prožitek... Tipovala, že teď by už mohl být někde uprostřed. A jako správná knihovnice měla i ona své zkratky.

~

Když zatáčel za poslední roh, věděl, že je u cíle, aniž tušil jak. Chodba se už dost dlouho zužovala a na regálech už knihy přecházely ve svitky. Tohle všechno v něm vzbuzovalo smíšené pocity. Dříve než měl čas se nad tím déle zamyslet, objevil se před ním dřevěný stojan. Na něm stál veliký stříbrný pohár. Ba ne, jen polovina poháru. Jako by ho někdo prořal odshora dolů a tím ho rozpůlil. Nebylo mu jasné, jak je možné, že i tak pohár stojí a drží rovnováhu, ale vypadal dost neochvějně. Šel blíž a sfoukl prach z malého štítu, oznamujícího, že stojí před pohárem vědění a vzdělanosti. Jak se přibližoval blíž a blíž, přišel

na to, že pohár není jednolitý, ale že je složený ze spousty malých stříbrných částí. Velmi opatrně vylezl na stojan, aby se mohl podívat zblízka. Když mu konečně došlo, co to je za střípky, slezl a znovu se zadíval na pohár. Na každém střípku byl název a autor nějaké knihy. Ty střípky představovaly knihy a tvořily jen jednu polovinu poháru. Jenom jednu polovinu vědění a vzdělanosti. Usmál se a vydal se chodbou zpátky. Vydal se labyrintem ven hledat tu druhou polovinu, protože už věděl, že vzdělání není jen v knížkách.